

BESTSELER

vydavateľstvo

**MAGDALÉNA
LUNÁKOVÁ**

STRIPTÉRKA

JE SEXI A IDE JEJ O ŽIVOT. ZAČÍNA SA PEKLO.

STRIPTÉRKA

MAGDALÉNA LUNÁKOVÁ

Magdaléna Lunáková

Striptérka

Copyright © by Magdaléna Lunáková

Cover design © by Katarína Skalková

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by BESTSELER

BESTSELER

vydavateľstvo

ISBN: 978-80-89821-11-2

*Zamilovať sa a neprísť o rozum –
to je umenie pre bohov.
Archias*

1. kapitola

Práca striptérky nebola rozhodne môj životný sen. No v mojej situácii som nemala iné riešenie. Vyrastala som v ústave, kde ma umiestnili asi mesiac po mojom narodení.

Matka bola prostitútka a drogovovo závislá. Porodila ma na ulici niekde pod mostom, kde ma skoro vždy nechávala samú, len tak pohodenú v špinavej deke.

Jedna žena, mimochodom tiež nejaká štetka, sa už na to nemohla pozeráť a asi ani počúvať môj ustavičný plač, tak ma odniesla do centra záchrany detí.

Novorodenci tam neostávali dlho, pretože manželské páry, ktoré nemohli mať vlastné deti, uprednostňovali bábätká. Ja som mala smolu v tom, že moja matka bola narkomanka a takéto deti nikto nechcel. Keď som dovŕšila dva roky, premiestnili ma do ústavu, kde som strávila môj život do osemnásteho roku. Tam som sa aj dozvedela o svojej matke.

I keď slovo *mama* by som na tú ženu, ktorá ma porodila, používať nemala. Taký titul si v žiadnom prípade nezaslúži.

O otcovi neviem vôbec nič.

Ako dieťa som sa pre to trápila a po nociach plakávala, pretože matka mi chýbala, no teraz mám dvadsaťjeden rokov a na tú suku si takmer ani nespomeniem.

Skoro tri roky pracujem v striptízovom bare. Nikdy som nemala problém s nahotou, čo som asi zdedila po tej suke, čo ma porodila, ale na rozdiel od nej ja s mužmi nespávam za peniaze.

Nevravím, že som nemala sex, ale ja by som to dokázala spočítať na jednej ruke, koľkých som mala v posteli.

Práca v klube bola spočiatku pre mňa východiskovým riešením. V ústave som si nedokončila školu, ktorú som začala študovať, lebo som dovърšila dospelosť a viac som tam zostať nemohla.

Bez poriadneho vzdelania som sa nevedela uplatniť v žiadnej práci. Kamarátka, ktorá opúšťala ústav spolu so mnou, ma nahovorila, aby sme spolu išli k jej tete, ktorá bývala v Chicagu. Nechcelo sa mi z Michiganu sťahovať, ale iné riešenie som nemala. Naša predstava bola taká, že nejakú dobu zostaneme u jej tety, kým sa nezamestnáme, a potom si nájdeme spoločné bývanie a budeme si žiť svoje životy.

Realita nás ale úplne prevälcovala a naše plány sa rozsypli ako domček z kariet.

Cesta autobusom nám trvala takmer celý deň. Dorazili sme okolo piatej podvečer. Počasie bolo veľmi príjemné, slnko už toľko nepálilo. Dom, kde bývala jej teta, sme našli asi po hodine, čo bolo dobré vzhľadom na to, že sme mesto ani jedna nepoznali.

Ulica, na ktorej stál jej dom, vyzerala akoby sa po nej prešlo stádo býkov. Odpadkové koše sa povalovali po ceste a to, čo sa malo nachádzať v ich vnútri bolo pohádzané asi úplne všade. Na domoch boli porozbýjané okná a všade postávali nie veľmi príjemne vyzerajúci mladí ľudia. Po chrbte mi z toho naskakovala husia koža.

Nebola som žiaden bojko, no toto vážne nebolo nič príjemné. Ich oči sa po nás plazili ako hady a čakali, kto skôr uštipne. Našťastie sme nemali veľa batožiny, ale bála som

sa aj o to málo, čo sme mali.

Peniaze, ktoré sme dostali v ústave, sme mali schované u seba pre istotu, keby sa nám niečo stalo s kuframi. Veď v dnešnom svete jeden nikdy nevie a opatrnosti nie je nikdy dosť. V tejto diere som bola vážne rada, že sme ich schovali.

Zastali sme pred domom, ktorý vyzeral, že spadne i pri jemnom vánku. Okná boli otvorené a z jedného práve vyletel asi tanier s večerou, či čo to bolo.

„Zabudni, že toto budem žrať, ty suka!!!“

Fúú, tak takéto pekné privítanie som nečakala. Celá ulica sa otriasala v základoch z kriku, ktorý sa valil z tohto domu. Bren sa na mňa pozrela a zvesila plecيا.

„Tak čo, ideme dnu?“ opýtala sa ma s neistotou v hlase.

„Máme na výber?“

„No, asi zatiaľ nie. Prepáč, Tracy... Nevedela som.“

Moja priateľka vôbec netušila, do čoho ideme. Nemohla som jej niečo vyčítať.

„To je v poriadku. Nevedela si.“

„Tak poďme do toho pekla,“ povedala s úsmevom, lenže ja som na jej tvári postrehla zmätok. Brenda zaklopala na dvere a s napätím sme očakávali, čo bude nasledovať. Po treťom búchaní sa dvere rozleteli. Stál v nich asi štyridsať-ročný chlap s cigaretou v ruke. Oblečené mal roztrhané rifle a tričko s marihuanovým listom uprostred. Dlhé svetlé vlasy mu padali do prepadnutej tváre. Niečo v sebe musel mať, lebo ho poriadne zamotalo vo dverách.

„Čo chcete?“ vyprskol

„My sme prišli za Samanthou... Je to moja teta,“ vykokotala zo seba Bren.

Ten podivný chlap sa zamračil a obe si nás poobzeral. Vydal zo seba neidentifikovateľný zvuk a vydýchol. Otočil

sa a zakričal do domu.

„Sam! Máš návštevu.“

Nervózne som prešľapovala z nohy na nohu.

„Čo je, maličká? Bojíš sa?“ upieral na mňa kalné oči a jeho ústa odhalili čierne zuby, ktoré pripomínali hrable, keď sa na mňa usmial.

Fuj, otočil sa mi z neho žalúdok.

„Akože koho sa mám báť?“ odvrkla som povýšenecky, aby som mu nedala najavo svoje pravé pocity.

„Čo je?“ ozvalo sa od dverí a bolo počuť pomalé ťahavé kroky. Vo dverách sa objavilo útle, neohrabané žieňa, asi tridsaťpäťročné, v nie veľmi dobrom stave. Títo dvaja boli poriadne pod parou, alebo pod niečím iným, no *čistí* rozhodne neboli.

Šaty na ramienka jej ledva zahaľovali plné poprsie a ich dĺžka by sa dala odmerať len v niekoľkých centimetroch. Dlhé blond vlasy mala začesané do chvosta, ktorý jej siahal pod lopatky. Pod modrými očami sa jej ťahali obrovské tmavé kruhy. Stavím sa, že nebyť jej životného štýlu, bola by to pekná žena. Podobala sa na Brendu. Samozrejme, moja priateľka bola veľmi pekná a nepoznačená ulicou, no črtami tváre a aj malou, útlou postavou si boli podobné.

„Ahoj, ja som Brenda a toto je moja kamarátka Tracy,“ naznačila hlavou mojím smerom, keď ma predstavila. „Vraj si moja teta. Obe sme vyrastali v ústave a tam mi o tebe povedali. Moja matka sa volala Amanda Rogers.“

Tvár ženy, ktorá postávala vo dverách, zbledla, a oči jej takmer vypadli z jamôk.

„Tá suka,“ zašomrla si skôr sama pre seba. „Podťe dnu, lebo tu majú aj steny uši a ja nechcem, aby ma niekto spájal s tvojou matkou.“

Obaja sa pobrali do domu. Nasledovali sme ich. Srdce

som mala splašené a moje potné žľazy sa úplne uvoľnili. Nemala som dobrý pocit z tohto miesta. Chcela som okamžite vypadnúť od týchto divných ľudí.

Cez úzku chodbu nás zaviedli do obývačky. Miestnosť bola pomerne veľká a svetlá. Nábytok bol rozmiestnený po jednej strane oproti oknám a tmavá, opotrebovaná sedačka zaberala najviac miesta v izbe. Páchlo to tam po alkohole a cigaretách. Neboli sme zvyknutí na takéto výpary, pretože v ústave bol prísny zákaz fajčiť a piť alkohol. Všetci štyria sme sa usadili do sedačky a ticho si obzerali jeden druhého.

Trápnu chvíľu napokon prerušila Samantha.

„Tak ty si Amandina dcéra?“

„Už to tak vyzerá,“ dostala zo seba Bren, zjavne znechutená celou situáciou.

„Nemala som ani tušenie, že tá štetka mala decko. Stále sa kurvila... Hm, keď sa to tak vezme, ani sa nedivím, že ju niekto nabúchal,“ vyprskla zo seba a vôbec nebrala ohľad na to, ako sa to Brendy dotklo. Jej tvár bola ako pred explóziou.

Bolo mi jej nesmierne ľúto.

Prisunula som sa k nej bližšie a chytila ju za ruku. Jemne som jej ju stisla, aby vedela, že stojím pri nej.

Samantha pokračovala v monológu bez akýchkoľvek výčítiek svedomia.

„Tak a teraz mi povedz, čo vlastne chceš, lebo ja a môj Larry nie sme žiadna charita. Ale ak máte peniaze, môžeme sa, samozrejme, porozprávať,“ vycerila na Bren zuby a ja som hneď pochopila, čo sa jej *milej tetuške* preháňa hlavou. Potrebovala naše peniaze na chľast a iné veci, ale na to môže rovno zabudnúť.

„S Tracy sme si mysleli, že by si nás tu pár dní nechala,

kým si nenájdeme prácu a bývanie. Nebude to nadtľho, ale teraz vážne nemáme kam ísť.“

V Brendinom hlase bolo počuť zúfalstvo. Určite sa jej priecilo, že by sme v tejto diere mali zostať, no pre začiatok by nám mohla postačiť na prenocovanie.

„Mladé dámy si to ľahko predstavujú. Teraz sme vám dobrí, keď ste v sračkách, ale keď budete zarábať, raz dva by zmizli. Ha... Tak na to rovno môžete zabudnúť!“ vyprskol po dlhej dobe zo seba Larry.

„Čo chcete za to, keby sme tu prespali len túto noc? Ráno vypadneme,“ povedala som odmerane. Už som mala tohto divadla plné zuby. Obaja pozreli mojim smerom a oči sa im zúžili do tenkej linky.

Nemala som chuť s nimi vyjednávať. Potrebovali sme len prespať. Keby aspoň jedna z nás poznala trochu toto mesto, nemuseli by sme riešiť nocľah s týmito podivnými ľuďmi.

S Brendou sme s napätím čakali na ich reakciu.

„Keďže peniaze asi nemáte, tak sa s Larrym musíme porozprávať. Vieš, Brenda... To, že si moja neter, ešte neznamená, že ťa aj s tvojou kamarátkou nechám u seba zadarmo. Doba je zlá a za služby sa platí,“ jej úlisný hlas ma neuveriteľne rozčuľoval.

„Ideme to prebrať,“ povedala s úsmevom a obaja sa vytratili.

Okamžite sme šepotom začali rozoberať našu situáciu.

„Čo urobíme?“

„V žiadnom prípade im naše peniaze nedáme. To je jediné, čo máme, a na to si musíme dávať obrovský pozor. Počkáme, s čím prídu a podľa toho sa uvidí. O peniazoch ani slovo.“

„Jasné, neboj, nepoviem nič.“

„Vôbec sa mi tu nepáči! Čo najskôr musíme odtiaľto vypadnúť!“

„Och, Tracy, veľmi ma mrzí, že som ťa do tohto zatiahla...“

Moja kamarátka mala smútok v očiach a bolo nad slnko jasnejšie, že ju celá tá trápna situácia veľmi trápi. A to, čo sa dozvedela o svojej matke, ju úplne odrovnalo. Nemala som jej za zlé, ako sme dopadli. Popravde, budúcnosť sme ani jedna nemali istú. Ale mali sme jedna druhú a na ničom inom nezáležalo.

„Neospravedlňuj sa. Ty za to nemôžeš,“ odhodlane som pozrela kamarátke do očí.

Tiché kroky za našimi chrbtami nás prinútili stíchnuť. Vrátili sa a sadli si na miesto, ktoré pred chvíľkou opustili. Na ich tvárach sa pohrával podozrivý úsmev. Nemala som z toho vôbec dobrý pocit.

„Tak predsa by sme vám vedeli pomôcť s bývaním. No ako sme sa už vyjadrili, nič nie je zadarmo,“ začala Samantha a jej úsmev sa stále zväčšoval.

„Keď u nás chcete ostať prespať, pomôžete nám vyplatiť jeden dlh. A keďže nemáte peniaze, jedna z vás poslúži na noc nášmu kamarátovi. On nám odpustí, čo sme mu dlžní a vy budete mať zatiaľ kde spať. Čo vy na to? Ste obe mladé a jedna noc vám z krásy neuberie.“

Po jej slovách sme sa ani jedna nevedeli nadýchnuť. Tá krava nás chcela predať za svoj dlh!!!

Pozrela som sa smerom k mojej kamarátke a mala som pocit, že o chvíľu určite odpadne. Bola biela ako stena a oči sa jej tlačili von. Po chvíli asi spracovala slová svojej tety a vyprskla na ňu.

„Na to zabudni!! Nie sme žiadne štetky, aby si nás niekomu ponúkala za vyplatenie svojho dlhu. Si normálna?!“

Brendina tvár začala hrať všetkými farbami. V takomto stave som ju ešte nevidela. Hrýzla si nechty a sťažka dýchala.

„Ako chceš, maličká, no v tom prípade skončíte na ulici a tam vás čakajú horšie veci ako to, že by jedna z vás na chvíľu vyhovela nášmu kamošovi.“

Tá ženská bola bez chrbtovej kosti. Musela som to zastaviť.

„Súhlasím,“ vyletelo mi z úst a v sekunde sa všetky oči ocitli na mne. Len čo som to povedala, moja kamarátka dostala ďalší šok a ovládla ju panika.

„Čo ti preskočilo, Tracy?! Toto nemôžeš myslieť vážne!“ nechápavo mi hľadela do tváre.

„Super! Aspoň niekto tu má rozum,“ slizko sa usmial Larry a mrkol na mňa. Otočila som sa k Brende a chytila ju za ruky.

„To bude dobré. Len mi musíš veriť! Veď je to len jedna noc a vieš, že nemáme kam ísť. Veríš mi, však?“

Pohľadom som sa jej snažila naznačiť, že mám plán a nech nerobí paniku. Chvalabohu, že som mala chápatú priateľku, lebo len mlčky prikývla.

„Tak, teraz vám ukážem vašu izbu a zajtra ráno príde náš hosť, a zapracujete na vyplatení dlhu.“

Uľavilo sa mi, že môžeme konečne vypadnúť z ich spoločnosti. Všetci sme sa postavili a vyšli z obývačky. Prešli sme cez kuchyňu, v ktorej neuveriteľne páchla spálenina. To bola asi tá večera, pre ktorú sa hádali, keď sme sem prišli. Na konci malej chodbičky boli ošarpané dvere.

„Tam je váš, ehm, apartmán,“ zasmiala sa ironicky Samantha a kývla rukou, aby sme vošli do izby.

Keď sme vykročili, ešte nás zastavil jej hlas: „A nepotulajte sa mi po byte. Žiadna kúpeľňa a ani kuchyňa, pokým

nezaplatíte. Jasně?“

Iba sme prikývli a pobrali sme sa do miestnosti, kde sme mali prespať.

S nechuťou som otvárala dvere, lebo môj inštinkt mi napovedal, že nič príjemné nás tam nečaká.

A, samozrejme, nemýlila som sa. Toto nebola izba, ale nejaká komora, kde sa mali ukladať potraviny. Páchlo v nej stuchlinou a skazeným jedlom. Miestami sa mi do nosa dostal aj zápach z kysnúceho nedopitého piva a alkoholu. Celá „izba“ mohla mať tak jedenkrát dva metre.

Oproti dverám bolo okno, ktoré už na prvý pohľad napovedalo, že otvorené nebolo už veľmi dlhú dobu.

Pri stene bol opretý drevený regál, na ktorom by ste našli asi všetko možné od pokazených potravín po rôzne nepotrebné vec, ktoré patrili do odpadkov. Na opačnej strane bolo na zemi nahádzané veľké množstvo prázdnych fliaš alkoholu a plechovice od piva. Za tento „luxus“ sa jedna z nás má vyspať s akýmsi ich kamarátom.

No to určite...

Brenda sa na mňa s nechuťou pozrela.

„Toto je čo?!“

„Hm. Vyzerá to ako naša nová spálňa. Pekná, nie?“ usmiala som sa.

Bolo by zbytočné rozčuľovať sa alebo niečo podobné. Nič by sme tým nedosiahli.

„Počuj, Tracy... To si nemyslela vážne, že sa vyspíš s tým chlapom?“

„Och, čo si sa zbláznila?“

„Tak čo chceš urobiť?“

„Myslela som si, že sa vyspíme a ráno zdrhneme. No tu,“ ukázala som rukou na miestnosť, „tu sa rozhodne nevyspíme.“ Pohla som sa smerom k oknu a potiahla za sebou

kufor. Položila som ho na zem rovno pod okno, ktoré som horko-ťažko otvorila. Čerstvý vzduch sa mi dostal do nosa a ja som sa zhlboka nadýchla.

Toto som potrebovala.

Bren sa ku mne pridala a vychutnávala si čerstvý vzduch spolu so mnou.

Ani neviem, koľko sme tam len tak stáli. Nohy ma po nejakej dobe prestali poslúchať, tak som si sadla na kufor. Brenda sa ku mne pridala.

„Čo s nami bude?“

„Neviem, Bren, ale určite tu nezostaneme. Ráno, keď sa nám podarí utiecť, môžeme pobehať po meste. Nájde sa nejaké lacné ubytovanie na pár dní, kým si pohľadáme prácu a potom sa uvidí. Neboj, niečo vymyslíme. Popravde by som odišla už aj teraz, ale kam pôjdeme v noci? Musíme to tu pretrpieť,“ snažila som sa ju upokojiť.

Po mojich slovách sme obe stíchli. Mali sme osemnásť, o živote sme nemali ani šajnu, a pred sebou žiadnu perspektívu budúcnosť.

Vonku sa medzitým poriadne zotmelo, a aj to tam trocha utíchlo. Nevedeli sme, koľko je hodín. Ani jedna sme nemali hodinky, ani telefón. Také veci sme v ústave nedostávali.

Moje bruško sa neprijemne nafúкло. Išla som sa zblázniť, ako som potrebovala ísť na toaletu. Ale čím viac som to v sebe držala, tým to bolo horšie.

„Bože, ja sa hrozne pocikám!“

„Pocikaj sa tu! V tom smrade to ani nezistia.“

„Toto ale nie je vtipné! Už to nevydržím. Musím ísť pohľadať véciko,“ zavrčala som zo zúfalstva.

„Len buď potichu, aby si tí dvaja nič nevšimli. Vieš, kde je?“

„Toto je otázka za milión. Samozrejme, že neviem, ale musím ho ísť pohľadať.“

„Daj si, prosím, pozor.“

„Dám.“

Keby to nebolo také akútne, ani by mi nenapadlo blúdiť im po byte. Ale bolo.

Otvorila som dvere a vykukla do chodby. Všade bolo úplné ticho. Nechala som pootvorené a čo najtichšie som prešla cez kuchyňu do vstupnej chodby. Vedľa vchodových dverí boli ešte jedny a ja som k nim vykročila. Izba to určite nebola, tak som ich skúsila otvoriť. S výdychom som vkročila na toaletu, ktorá bola v takom zlom stave ako celý byt, no teraz mi to bolo úplne jedno.

Úľava sa dostavila okamžite. Tak, ako som potichu prešla na toaletu, chcela som prejsť aj naspäť. Srdce sa mi zastavilo, keď som zbadala, že sa v kuchyni svieti.

Bola som len na záchode, tak čo.

Prešla som chodbou a zbadala, ako sa Larry opiera o kuchynskú linku a pije pivo. Jeho pohľad sa stretol s mojim a ja som okamžite zastala.

„Ale! Ale! Čo tu robíš, princezná?“ očami blúdil po mojom tele tak chlipne, až mi z toho naskočila husia koža.

„Bola som na záchode. Aj to je zakázané?!“

Pohla som sa dopredu, aby som okolo neho preklázla. Chýbal mi už iba jeden krok k chodbe, keď som zacítila ako ma zdrapol za zápästie.

„Nie tak rýchlo, moja pekná. Také jednoduché to nebude,“ šepol mi do ucha a tým odporným jazykom mi ho celé obkreslil. Pritiahol ma k sebe tak, že som bola k nemu otočená chrbtom.

Chcela som zakričať, no Larry bol rýchlejší a druhou rukou mi zakryl ústa. Naše telá sa o seba opierali. Jednou

rukou mi chytil obe zápästia a držal mi ich za chrbtom. Nevedela som sa ani pohnúť. Zmocnil sa ma strach a ja som práve zistila, ako sa asi cíti človek, ktorý dostane elektrický šok. Nekontrolovateľne som sa triasla.

„Čo tak si dať predohru pred zajtrajškom? Budeš aspoň lepšie pripravená. Hm..?“ jeho hlas ma pálił v ušiach.

„A teraz budeš dobré dievčatko. Trocha si užijeme. Ja ti teraz pustím ústa a ty mi musíš sľúbiť, že sa ani nepohneš. Jeden prudký pohyb alebo vydáš zo seba čo i len hlások, vykrútim ti ten tvoj krásny krk. Rozumela si?“ chrčal mi pri hlave. Bola som v šoku a môj mozog nestačil vstrebávať, čo sa práve deje.

„Počula si ma, ty malá štetka? Nebudem sa opakovať!“

Jeho hlas začal byť zúrivy, tak som rýchlo prikývla.

Veľmi pomaly spúšťal ruku z mojich pier. Zhlboka som vydýchla. Prešiel mi prstom po ramene a presunul sa k prsníku. Ako šialenec mi ho začal stláčať a hlavou sa mi zaboril do vlasov. Prudko vydychoval a na zadku som zacítila, aký je vzrušený. Panvou sa ku mne viac pritlačil.

„Cítiš to? Chceš to aj ty? Ja viem, že to chceš, ty malá kurvička,“ chrčal mi pri uchu a celý sa triasol.

Pustil mi prsník a rukou mi prešiel k zipsu na nohavičiach. Rozopol mi ho a trocha sa odo mňa odtiahol, aby mohol rozopnúť aj ten svoj.

Napriek strachu sa mi v hlave motali myšlienky, ako sa dostať z jeho prašivých rúk. Nemienila som sa nechať znásilniť. Využila som situáciu, keď sa mu nedarilo povoliť svoje nohavice a poľavil v ostražitosti. Celou silou som mu skočila na nohu. Larryho trhlo od bolesti, pretože to nečakal.

„Au, ty suka!“ zasyčal.

Vytrhla som sa zo zovretia a kolenom ho udrela do jeho

odporného, nadržaného rozkroku. Okamžite ho prehlo a padol na kolená. Nepremýšľala som nad ničím, iba som sa rozbehla za Brendou. Roztvorila som prudko dvere a ona bola okamžite na nohách.

„Čo je?“ spýtala sa so strachom.

„Nepýtaj sa a pod! Musíme okamžite vypadnúť!“

Cez okno som vyhodila oba kufre a hneď za nimi sme preliezli aj my. Začali sme utekať ako šialené. Nevníмали sme okolie, len sme bežali. Vedela som, že Larry za nami nepôjde, lebo by to nemal ako vysvetliť Samanthe.

Čo by povedal? Že sa ma snažil znásilniť?

Za rohom ulice sme trochu spomalili, pretože utekať s kufrom v ruke nebolo také jednoduché. Pomalším tempom sme prebehli ešte jeden blok a takmer bez dychu sa opreli o roh akejsi budovy. Keď sme sa ako - tak vydýchali, Bren na mňa s hrôzou pozrela.

„Povieš mi už, čo sa stalo? Takmer mi zabehlo od strachu!“

„Ten hajzel ma chcel znásilniť.“

„Čo?!“ jej ústa ostali otvorené a oči mala plné paniky.

„Bol v kuchyni, keď som sa vracala zo záchodu. Zdrapol ma a veľa nechýbalo, aby...“ hlas sa mi zasekol.

Nedokázala som to dopovedať. Celý ten strach, ktorý som tam prežívala, sa ma zmocnil natoľko, že som sa zviezla na zem a slzy mi začali stekať po lícach. Nevedela som to zastaviť. Hlavu som si chytila do rúk a z pľúc mi vychádzali vzlyky. Brenda si ku mne čupla a hladila ma po vlasoch.

„Len plač, moja. Uľaví sa ti. Všetko to zo seba dostaš von.“

Jej slová mi robili dobre. Poznala ma natoľko, že vedela, ako nemám rada ľútosť. Postupne som sa upokojila a utre-

la si nos. Bolo na čase postaviť sa na vlastné nohy a na nikoho a nič sa nespoliehať. Táto situácia mnou otriasla, ale fňukanie na ulici nič nevyrieši. Museli sme sa pohnúť ďalej. Odhodlane som pozrela na kamarátku a opýtala sa jej.

„Ideme?“

„A kam?“ zdvihla obočie, čakajúc na moju odpoveď.

„Nájsť si ubytovanie a prácu. Môže byť?“

„Poďme na to,“ povedala pokojnejšie a konečne som na jej tvári zazrela jemný úsmev.

Nebolo času na prehliadku mesta, a ani na oddych. Blúdili sme po uliciach a hľadali si nocľah, kde by sme na pár dní zostali. Obzerali sme si budovy a pozorovali ľudí, ktorí trávili večer v meste či v kaviarňach. Najhoršie bolo, že sme nevedeli, kam ísť. Preto som sa rozhodla niekoho osloviť a opýtať sa. Pri jednom bare postávala skupinka mladých ľudí, ktorí sa dobre bavili rozhovorom. Vykročili sme k nim.

„Ahoj, môžem sa niečo opýtať?“ oslovila som ich s úsmevom. Stáli tam traja chalani a tri baby. Možno to boli páriky, ktoré si vyšli do ulíc zabaviť sa. Tak na mňa pôsobili.

Všetci naraz sa otočili našim smerom.

„Jasné, čo potrebujete?“ ozval sa jeden veľmi pekný chlapec. Mohol mať asi dvadsaťpäť rokov. Postavou bol veľmi vyšportovaný a výškou tak akurát. Tmavohnedé oči s dlhými mihalnicami ma prepaľovali pohľadom. Jeho opálená pokožka kričala po dotyku. Vlasý hnedej farby mal sčesané dozadu a sem - tam mu nejaký prameň padal do tváre, ktorú pokrývalo jemné strnisko.

Usmial sa a odhalil dokonalo biele zuby. Ten by stál za hriech! No toto som teraz riešiť nemohla. Zahľadel sa na

mňa a chvíľu som mala pocit, že zabudol na okolitý svet.

„Nie sme odtiaľto a súrne si hľadáme ubytovanie. Neviete o niečom?“

„Jasné, je tu kopec hotelov.“

„No, ale máme taký malý problém. Hľadáme niečo fakt lacné.“

Nebolo mi vôbec príjemné hovoriť niečo také. Pripadala som si úboho.

„Aha... No to tiež nie je problém. Je tu veľa malých motelov. Určite si niečo vyberiete. Ak by ste chceli, môžem vám nejaké ukázať,“ stále sa na mňa usmieval. Na Bren sa ani nepozrel.

Otočila som sa ku kamarátke a tá iba mykla plecami, čo som pochopila tak, že jej to je jedno. Po predošlej skúsenosti som nechcela, aby sme sa opäť dostali do konfliktu. Ale tento chalan nevyzeral, že by nám chcel ublížiť. Príkývla som.

„To by bolo super,“ povedala som napokon s úsmevom.

Náš nový sprievodca sa otočil k priateľom a rozlúčil sa. Bola som im vďačná, že nemali nepríjemné poznámky. Pozdravili sme sa a vykročili naprieč ulicou.

„Och, som ja ale vychovaný! Ani som sa nepredstavil. Ja som Ray,“ zastavil a podal mi ruku.

„Tracy.“

„Krásne meno,“ šepol mi do ucha, keď ma pobožkal na líce. Bolo to veľmi príjemné a milé. Jemne som vytiahla ruku z jeho dlane a ukázala na kamarátku.

„A toto je moja priateľka Brenda.“

Usmial sa a iba jej kývol na znak, že ju zaregistroval. Popravde mi to trošku polichotilo, lebo Ray bol vážne veľmi pekný.

„Môžem vedieť, čo ťa priviedlo do Chicaga?“

Opýtal sa v jednotnom čísle, čo ma troška zamrzelo, lebo som nechcela, aby sa Bren cítila nepríjemne.

„Hľadáme si prácu,“ odpovedala som jednoducho, lebo som si nebola istá, čo všetko mu môžem prezradiť.

„Aha... A aká by to mala byť práca?“

„To je úplne jedno. Nemali sme možnosť dokončiť si školu, tak asi budeme mať problém s hľadaním práce. Teraz sme v takej situácii, že vezmeme čokoľvek. A časom možno nájdeme niečo iné a lepšie, však, Bren?“

Chcela som ju zapojiť do rozhovoru, aby sa necítila nepríjemne. Moja priateľka opäť iba prikývla a bez slova kráčala popri nás.

„Môžem ti pomôcť s kufrom?“ opýtal sa ma znova s tým očarujúcim úsmevom.

„Och... netreba, ale ďakujem za ochotu. Kufor má koľieska, tak to v pohode zvládnem.“

Chvíľu sme kráčali bez slova a potom nás Ray previedol cez druhú ulicu.

„Už tam budeme. Je to malý penzión. Troška skromný, ale je čistý a fakt lacný. Majiteľ je môj dobrý kamarát, tak vás tam pokojne nechá, koľko budete potrebovať. Ja bývam hneď cez ulicu.“

Poslednú vetu vyslovil skôr pre moje uši. Po pár krokoch sme zastavili pred nízkym penziónom so svetelnou tabuľou s nápisom FOUR ROSES.

Nebol na prvý pohľad vôbec zlý. Čakala som niečo oveľa horšie. No ale ešte uvidíme, čo budú pýtať za noc. Nechcela som sa radovať dopredu.

„Sme tu,“ povedal Ray a zahľadel sa mi do tváre.

„Ak chceš, pôjdem dnu s tebou a pohovorím si s majiteľom. Je to fajn chlap.“

„Myslím, že netreba. Zvládneme to. Ďakujem, že si nám

pomohol. Určite by sme sa ešte do noci motali.“

„Veľmi rád som pomohol.“

Začali sme nervózne prešľapovať na mieste, lebo zostala trápna chvíľka ticha.

„Tak, my pôjdeme. Ešte raz ďakujeme,“ venovala som mu najsladší úsmev, aký som vedela vykúzliť.

Otočili sme sa a vystúpili po troch schodíkoch do penziónu. Pri dverách som ešte zvrtila hlavu a poslednýkrát pozrela Rayovi do očí.

2. kapitola

Presne ako Ray slúbil, ceny v penzióne boli vážne prijateľné. Z našich peňazí tu pokojne môžeme týždeň bývať, a aj na stravu nám niečo ostane. Dohodli sme sa na jednej izbe so samostatnou kúpeľnou a toaletou. Kuchynka bola spoločná pre viacerých ubytovaných, preto sme si mali dávať pozor na potraviny. Pán Johanson, ako sa predstavil, nám podal kľúče od izby a odprevadil nás.

„Tu je vaša izba. Ak by bol nejaký problém, stačí zbehnúť za mnou na recepciu a všetko doriešime.“

Podakovali sme sa a otvorili si izbu. Prvý dojem bol veľmi príjemný. Položila som kufor a zvalila sa na posteľ. Toto som vážne potrebovala. Konečne pokoj.

Brenda si ľahla na druhú posteľ a vypustila z pľúc obrovský výdych.

„Tracy, ja tomu neverím,“ šťastie sa jej objavilo na tvári.

„Ani nevrav. Už som ani nedúfala, že budeme spať v posteli,“ usmiala som sa.

„Ozaj, ten Ray... Páčila si sa mu.“

„Čo ja viem... Bol len milý. A asi chcel iba pomôcť. Nič viac.“

„Ha, no jasné! Úplne ťa hltal pohľadom. Visel na každom slove, ktoré si povedala.“

„Ale veď je to aj tak jedno. Už ho neuvidím a teraz aj tak nemám záujem. Povinnosti nás tlačia, Bren. To je teraz dôležité. Musíme si pohľadať prácu.“

„Ja viem, no aj tak...“

„Prosím ťa, prestaň s tým. Ehm, inak, keď si ho už spo-

menula. Prečo si sa pri ňom chovala tak čudne?“

„Čudne?“ zatvárila sa ako najväčšie neviniatko.

„Nehraj na mňa divadielko. Poznám ťa až moc dobre. Páčil sa ti, že?“

„A nie je to jedno? Išiel po tebe. Nechcem sa už o tom baviť.“ Odula ústa ako malé dieťa.

„Ty si taká mala potvora.“ Hodila som po nej vankúš z postele a obe sme sa začali smiať. Po dnešnom dni to bolo ako balzam na dušu.

Ráno ma prebralo slnko, ktoré sa predieralo do izby. Chrbát som mala celý dolámaný. Prvá noc na novej posteli mi evidentne neurobila dobre. Zajtra to už azda bude lepšie.

Bren spokojne odľukovala. Ponaťahovala som sa a prešla do kúpeľne. Keď som sa vrátila, moja kamarátka ešte stále pokojne spala. Bolo mi ju ľúto zobudiť, no musela som. Najvyšší čas vyraziť do mesta.

„Haló, spachtoš,“ potriasla som jej ramenom.

„Hm... Ešte chvíľu.“

„Ani sekundu, moja pekná. Mesto nás volá,“ stiahla som z nej prikrývku. Prižmúrila oči a zavrčala na mňa.

„Môj režim spánku sa ešte neskončil. Ak ti počas chôdze na ulici zaspím, máš ma na svedomí.“

„Položím ťa na lavičku a budem pokračovať v ceste.“

„Tomu sa povie kamarátka,“ odfrkla s úsmevom.

„Bren, pozri sa, ako vyzerám. Musíš zo mňa niečo urobiť,“ so zúfalstvom v hlase som rozhodila rukami. Mala som na sebe iba omotaný uterák.

„Mám ťa obliecť? Myslela som si, že si už dosť veľká na takéto veci.“

„Si vážne vtipná, no dnes by som rada nás dve reprezentovala, keďže ty to určite znova všetko necháš na mňa.“

„Výborne. Za to, že si sa ponúkla zobrať to dnes na seba, niečo z teba výkúzlím.“

Prevrátila som očami nad tou čarodejnicou a vrátila sa do kúpeľne. Práve som si obliekala bielizeň, keď mi Bren vletela do dverí.

„Hej! Kľopať ťa neučili?“

„Čo sa pýtaš? Vieš, že nie,“ obe sme sa zasmiali.

„Čo si chceš obliecť?“

„Mám podľa teba na výber?“

„Veľmi nie. Priniesla som ti tie krémové šaty. Máš v nich krásnu postavu.“

„To je možné, no neviem či je to vhodné na hľadanie práce.“

„Máš pravdu, ale to sú najkrajšie šaty, aké máme.“

To bola pravda.

Oblečenia sme nemali veľa. Šaty sme si s Brendou požíčovali. Ona bola odo mňa síce menšia, ale nie oveľa, a obe sme boli štíhle s plným poprsím. To bolo jediné, čo sme mali podobné.

Ja mám dlhé vlnité vlasy, také hnedé, že mi občas pripadali až čierne. Pokožku som mala vždy tmavšiu, čo bolo celkom fajn, pretože som sa nikdy na slnku nespálila a stačila malá prechádzka v lete a bola som ako čokoláda. Oči modrej farby mi vtedy doslova svietili. Pery som mala také červené, že nepotrebovali ani rúž. Bren mi vždy hovorila, že keby bola lesbička, tak jej neutechiem.

Vždy ma pobaví svojimi hláškami.

Moja kamarátka je zase prirodzená blondínka s malými pehami na nose a lícach. Zelené oči má tak nádherné, že nebolo človeka, ktorý by sa za ňou neotočil, alebo sa

jej neopýtal, či nenosí farebné kontaktné šošovky. Naša rozdielnosť nás dokonale spájala, pretože životy sme mali navlas rovnaké.

Obliekla som si šaty, ktoré mi priniesla. Bren si obliekla biele letné nohavice a čierne tričko bez ramienok. Na svoju tvár si dosť potrpela, preto strávila v kúpeľni asi hodinu. Ja som už prešľapovala pri dverách, aby si švihla.

„Tvojim tempom si prácu nenájdem nikdy,“ kričala som na ňu.

„Trpezlivosť, drahá.“

Mňa z tejto osoby asi raz porazí, hundrala som si sama pre seba.

Keď konečne vytlačila svoj zadok z dverí, vyzerala ako bábika. A to doslova. Bren to vždy trochu prehánala s make-upom, no mne to neprekážalo. Už som asi bola zvyknutá.

Ja som ešte rýchlo zbehla na záchod a moja úžasná kamarátka sa mi znova postavila medzi dvere a s rukami vbok na mňa spustila.

„Tracy, vieš, že si nemožná? Koľko budem na teba ešte čakať?“

Potvora jedna malá. Toto mi robí vždy.

Nohy ma už neuveriteľne boleli. Podľa mňa sme museli obehať celé centrum aspoň trikrát alebo sme obehali len dve ulice niekoľkokrát? Kto si to má pamätať, keď mesto nepoznáme? Všade nás odbili s tým, že potrebujeme vysokoškolské vzdelanie alebo prax v danom odbore. My sme nemali ani jedno.

Bola som zúfalá.

Ani neviem koľko firiem sme obišli. Nechápem, prečo nám aspoň nedajú šancu. Veď by sme sa zaučili! Lenže doba je dnes taká. Bola som rozhodnutá zobrať hocičo, kedy nám dali možnosť.

Žiadnu sme však nedostali.

V podvečer sme sa vrátili do penziónu. Moja nálada bola pod bodom mrazu. Prešli sme okolo recepcie a horko ťažko zo mňa vyšiel pozdrav. Pán Johanson na nás kývol rukou.

„Zlý deň?“ opýtal sa zdvorilo.

„Úplne,“ vydýchla som nešťastne.

„Môžem vám nejako pomôcť?“ bolo príjemné počuť z úst niekoho cudzieho milé slová. Prešla som k pultu a oprela sa lakťami.

„Ste veľmi milý, no nám pomôže iba nová práca, čo nám vy asi neposkytnete.“

„Tak to máte pravdu, ale netreba zúfať po prvom dni. Mesto je veľké, a snáď sa niečo pre vás nájde.“

Jeho upokojujúci hlas mi dodal troška pozitívnej energie, že ďalší deň môže byť lepší. Otočila som sa na odchod, keď som si všimla nejaké letáčky na jeho pulte.

„Čo je to?“ hľadela som na malú kôpku papierov.

„To mi tu nechaj jeden môj známy, no neviem, či je práve táto práca pre vás vhodná. Ste obe veľmi mladé,“ nedokončil vetu.

„Ďakujem, pán Johanson, želám vám pekný deň,“ povedala som rýchlo a nenápadne som zobrala jeden letáček. Brendu som chytila za ruku a ťahala ju do našej izby.

„Tracy, čo horí? Spomal!“ nechápala, čo ma to pochytilo. Stiahla som ju do izby a zabuchla za nami dvere.

„Sadaj!“

„Tak už hovor. Vyzeráš ako psychopat!. Oči ti vylietajú

von,“ evidentne sa na mne bavila.

„Čítaj!“ hodila som pred ňu malý lístoček. Bren po ňom prebehla očami, zhrozene zdvihla hlavu a pozrela na mňa.

„Tebe vážne preskočilo. To teplo ti neurobilo dobre! Choď si dať sprchu, moja!“

„Ale my nemáme inú možnosť. Prosím, aspoň nad tým pouvažuj.“

„Ty chceš, aby sme robili štetky? Ja nechcem byť ako naše matky. Na to zabudni!“ Bren začala zúriť.

„Aké štetky? Nevieš čítať? *STRIPTÉRKY*! Ty si vážne myslíš, že by som išla s niekým za peniaze? Ja nechcem skončiť ako naše dve matere. Ale videla si, ako sme dnes pochodili! Nikto pre nás nič nemá... Tu sa píše, že mzdu vyplácajú každý týždeň, a to, čo nám dá štedrý zákazník je naše. Je to pre nás možnosť, ako sa dostať z našich problémov. Sme takmer bez peňazí. Prosím, aspoň nad tým pouvažuj,“ žobronila som.

Kamarátkin ťažký vzdych zaplavil miestnosť. Ešte raz chytila do rúk letáčik a pozrela si ho. Trpela som, čo povie. Nemienila som robiť prácu striptérky celý život, ale bola to možnosť, ako prísť rýchlo k peniazom, ktoré sme akútne potrebovali. A ďalšia vec bola, že nás tu nikto nepoznal. Za skúšku to rozhodne stálo.

Bren položila leták bokom a pozrela mi do tváre.

„Ale pod jednou podmienkou.“

„A tá je?“

„Že do konca týždňa budeme ešte hľadať normálnu prácu. Nechcem do toho hneď skočiť.“

„V poriadku, no bolo by fajn, kedy si sa do hľadania zapojila aj ty. Nikde si nepovedala ani slovo,“ zamračila som sa.

Všetko nechávala na mňa, a keď prišla príležitosť, ešte si

kládla podmienky. Hnevala som sa.

„Dobre, ja viem. Máš právo hnevať sa, no nemôžeš odo mňa chcieť, aby som sa išla krútiť k tyči.“

„Ale ja ťa nenútim. Ak sa rozhodneš, že nechceš robiť striptérku, budem to rešpektovať. Ale vážne som zvedavá, z čoho budeš žiť,“ vydýchla som. „Brenda, počúvaj ma! Ja nemienim tancovať pri tyči celý život! Ty vieš najlepšie, ako potrebujeme peniaze, a že nemáme žiadne vzdelanie. Ak nám to nepôjde, alebo budú od nás chcieť veci, ktoré sa nám nebudú páčiť, pôjdeme preč. Nechcem skončiť ako štetka.“

Tú poslednú vetu som skôr povedala sama sebe. V krku som mala obrovskú hrču. Nedala sa prehltnúť a slzy mi začali samé stekať po lícach. Moja kamarátka sa nahla cez stôl a chytila ma za ruku.

„Zlato, neplač, prosím ťa. Vieš, že tvoje slzy ma ničia. Ja som sa len zľakla. Budem nad tým uvažovať, dobre?“ hľadela na mňa psími očkami.

„Ale ja nechcem, aby si s mojím návrhom súhlasila len preto, že plačem,“ fňukala som ako malé decko.

„To ja viem, Tracy. Budem nad tým uvažovať.“

Po našej výmene názorov sme si išli obe ľahnúť. Nespali sme, len sme pozerali do stropu a premýšľali.

Prebrala som sa celá dolámaná. Ani neviem, ako som zaspala. Moja kamarátka sedela na posteli a čakala, kedy sa preberiem.

„No konečne, ty spachtoš,“ úsmev, ktorý na mňa vyčarila, mi zvýšil náladu o dvesto percent.

„Ahoj,“ pozrela som na ňu s očakávaním, čo mi povie.

„Tracy, ja tú prácu striptérky vyskúšam! Dlho som nad tým premýšľala a máš pravdu. Nemáme inú možnosť a toto budú rýchlo zarobené peniaze. Inak vážne skončíme na ulici.“ Vydýchla som si, lebo konečne pochopila, že pre nás iná možnosť nie je. Žiadne vzdelanie, bývanie, rodina, peniaze. Nič sme nemali.

„Kedy sa tam pôjdeme pozrieť?“

„Neviem. Kedy chceš?“

„Môžeme aj dnes. Čo povieš?“

„Jasné. Čím skôr tam pôjdeme, tým skôr to budeme mať za sebou.“ Nechcela som na ňu tlačiť, preto som rozhodnutie o tom, kedy pôjdeme, nechala na Bren.

Doobedie nám prebehlo veľmi rýchlo. Stále sme sa zhovárali o tom, aké to bude. Naša neskúsenosť nás od toho neodradila. Určite povedia, čo máme robiť a keď si to budeme chcieť udržať, musíme sa posnažiť. Išlo nám v podstate o prežitie. A to doslova.

Dohodli sme sa, že vyrazíme okolo desiatej večer. To by mohol byť vhodný čas na nočný striptízový klub. Chystať sme sa začali dosť skoro, lebo tentoraz sme museli urobiť vážne dojem.

Nervozita stúpala na najvyšší bod, lebo nastal čas odchodu.

Rozhodli sme sa zariskovať naše peniaze a zastavili si taxík. Ktovie ako by všetko dopadlo, kedy sme mali striptízový klub hľadať. Týmto sme sa ukrátili o jednu noc spania v penzióne, ak by nám to nevyšlo a nezobrali by nás.

Cesta netrvala dlho. Pri vystupovaní z auta si nás šofér so zdvihnutým obočím poobzeral. Tieto pohľady som neznášala.

Zaplatili sme a s vyvalenými očami si obzerali nočný podnik, kam sme mali namierené.

Vysokú budovu osvetľovala tabuľa s nápisom *Angel & Devil...* Tak toto vystihuje všetko.

Pod názvom podniku bola nad vchodom strieška červenej farby. Mala som pocit, že sme prišli do bordelu, a nie do striptízového klubu. Ruky sa mi triasli a žalúdok v mojom vnútri si robil kotrmelce. Podišli sme k dverám a ja som si všimla malú kameru, skrytú v rohu nad našimi hlavami. Zazvonili sme na malý zvonček a chvíľu čakali. Bzučiak nás tak vyľakal, že Bren takmer poskočila. Zatlačili sme do kľučky a vtedy som si uvedomila, že už nie je cesty späť. Na dlhej chodbe nás privítal chlap, ktorý skôr pripomínal obra. Mohol mať tak dva metre a jeho telo bolo obrovské. Čierny oblek z neho robil gorilu, ktorá naháňala strach.

„Dobrý večer. Prajete si ísť k baru?“ Po jeho mohutnom hlase som si skoro cvrkla. Ten chlap bol jednoducho golem. Telom aj hlasom.

„My... my sme prišli za nejakým šéfom.“

„Aha tak... nasledujte ma, prosím,“ otočil sa a pomaly kráčal. S Brendou sme si vymenili vystrašené pohľady a šli za ním. Chodba bola vystlaná semišovým kobercom, na stenách viseli krásne obrazy polonahých žien aj mužov. Svetlo bolo tlmené, červené, celé to dodávalo jemný erotický nádych. Pristúpili sme k dvojkrídlovým dverám a vtedy som započula hudbu. Obor ich otvoril a my sme vstúpili do pekelného raja. Názov tohto podniku som práve pochopila.

Obrovská sála, zahalená do červeného svetla bola priam famózna. Bar s pódium boli oproti sebe a ďalší priestor zaberali pohodlné boxy na sedenie. V zadných kútoch som zahliadla oddelené časti pre zákazníkov, ktorí chceli mať asi svoje súkromie. Barový pult v tvare oblúka bol celý z chrómu. Nízke pódium ťahalo pred sebou dlhé mólo.

V zadnej časti sa leskli tri tanečné tyče. Celý priestor pôsobil veľmi luxusne.

Čašníčky v sexi rovnošatách pobehovali pomedzi stoly a roznášali nápoje. Nebolo tu ešte veľa zákazníkov, no myslím, že to bolo ešte nízkou hodinou na takéto miesto. Tri striptérky práve vyšli na pódium, v celej sále nastal horlivý potlesk a výkriky. Ich telá boli ako z gumy. Pozerala som na nich s otvorenými ústami.

Tak toto nikdy nedokážem.

Prebehlo mi hlavou a pri pohľade na Bren som pochočila, že ona si myslela to isté. Všimla som si, že takých chlapov, ako bol náš obor, tu bolo viac. Všade roztrúsení postávali po miestnosti a sem tam si niečo povedali do mikrofónov, ktoré mali zastrčené za uchem.

„Ideme?“ prerušil našu vyhlíadku náš spoločník.

„Áno, samozrejme,“ odpovedala mu Brenda so zasnými očami.

Nikdy sme takú krásu a luxus nevideli. Túžila som sa stať toho súčasťou. Prešli sme okolo baru a pristúpili k skrytému výťahu. Vyviezli sme sa na druhé poschodie. Celý čas nikto neprehovoril ani slovo. Previedol nás ešte cez krátku chodbu a na jej konci boli presklené dvere, no dnu vidieť nebolo.

„Sme tu.“

Obor zazvonil a v sekunde nám aj otváral. S kamennou tvárou sa otočil a už ho nebolo.

„Pripravená?“ opýtala som sa

„Nie.“

„Ani ja. Super, tak môžeme ísť.“ S ťažkým výdychom sme vkročili dnu. Kancelária bola rovnako veľkolepá ako všetko, čo sme zatiaľ videli. Mahagónový stôl sa pýšil svojou krásou presne v strede kancelárie. Stena oproti dverám

bola taktiež z nepriehľadného skla. Majiteľ baru mal strip-tízovú časť ako na dlani. Za stolom sedel asi tridsaťročný, extravagantný muž. Blond vlasy mal začesané dozadu a boky celé vyholené. V uchu sa mu leskla malá náušnica v tvare hviezdy. Mihalnice mal zvýraznené maskarou, pery natreté leskom. Postavil sa a vykročil k nám.

„Moje drahé. Som Mark Peterson a táto krása patrí mne,“ pohodil rukou, aby sme pochopili, čo tým myslí. Hlas mal taký jemný, až som dostala strach, aby som pri ňom nevyznela ako chlap.

Samozrejme, moja úžasná kamarátka bola natoľko vychovaná, že sa neovládla a vybuchla smiechom.

Krava jedna.

Mala som sto chutí jej vraziť. Po jej výkone som si bola istá, že na túto prácu môžeme zabudnúť. On sa na moje prekvapenie na Bren usmial a pristúpil k nej.

„Zlatá, chi - chi,“ chytil jej tvár do dlaní a poslal jej na obe líca vzdušné bozky. Potom pristúpil ku mne a aj ja som si vyslúžila také isté privítanie.

„Ja som Tracy Willson, a toto je moja priateľka Brenda Rogers,“ predstavila som nás.

„Krásne mená, zlatička. A nemrač sa, srdiečko. Ja viem, že mám sexi hlas,“ usmieval sa na mňa a ja som nevedela, ako sa mám tváriť.

„Dobre som odhadol, že chcete u mňa pracovať?“

Prešiel za svoj stôl a posadil sa. Rukou nám naznačil, aby sme sa tiež posadili.

„Áno, chceli by sme to skúsiť, no neviem, či nebude problém v tom, že sme ani jedna niečo také nikdy nerobili,“ vysvetlila som mu.

„To je vážne skvelé,“ oči mu úplne zasvietili. Nevedela som, či si z nás utahuje alebo to myslí vážne. Ako čo je

skvelé?

„Moji zákazníci milujú neskúsené a nové tanečnice,“ vysvetlil.

„Čo budeme potrebovať?“

„Potrebovať?“ znova sa začal smiešne chichotať.

„U mňa budete mať všetko. Keď budú zákazníci spokojní, vtedy som spokojný aj ja, a teda aj vy. Takže budem potrebovať vaše doklady. V mojom bare je všetko legálne. Na to vás chcem upozorniť. Nestrpím drogy, sex za peniaze a alkoholikov. Takí ľudia u mňa nemajú miesto. Tí patria na ulicu a nie sem.“

Rozprával vážne, no v jeho očiach stále pohrávala iskra šibalstva. Tento gay sa mi začínal páčiť.

„Ak si chcete užiť s hosťom aj inak, nech sa páči, ale nie tu. To je na vaše riziko, stretnúť sa s klientom mimo baru. Prvé dva týždne sa budete učiť. Predstavím vám Karin. Ona je Pole Dance tanečnica. A potom moju bývalú najlepšiu striptérku, Jessicu. Prestala u mňa tancovať kvôli manželovi. Teraz už len učí nové dievčatá. Pracovať budete od utorok do soboty. Nedele a pondelky majú dievčatá voľné.“

To sa nám celkom páčilo. Mark pokračoval. „Každé vystúpenie na móle trvá pol hodinu a potom príde vaša dôležitá úloha. Vstúpите medzi hostí. Treba sa im poriadne venovať a, samozrejme, ponúkať im čo najlepší a najdrahší alkohol. Vy si môžete dať tiež, ale s takou mierou, aby som na vás nezbadal ani náznak opitosti. Moje tanečnice sú už dohodnuté s barmanmi o tom, čo im majú nalievať. Všetky tieto veci záležia od vašej šikovnosti a čím ste viac šikovné, tým sa vám táto práca viac oplatí,“ vysvetľoval nám Mark s úplným nadšením. Bolo z neho cítiť, že toto miesto je jeho život a miluje to tu.

„S tým dvojtyždňovým školením to bude problém,“ skočila som mu do reči.

„Aký?“ zdvihol obočie.

„Túto prácu potrebujeme ako soľ, lebo sme na tom finančne veľmi zle. Mysleli sme si, že si na začiatku pomôžeme tým, čo dostaneme od zákazníkov. Aspoň tak to bolo v letáčku, čo sme čítali. Bývame v malom penzióne a bez peňazí nás tam nikto nenechá.“

V hrdle som mala obrovskú hrču, keď som to dopovedala. Nie je jednoduché rozprávať o tom, ako ste finančne na mizine.

„Ale to nie je problém! Mám tu izby, kde moje tanečnice prespávajú. Môžete u mňa zostať, kým si nájdete iné bývanie. Mne je to jedno.“

„Tak to by bolo úžasné! Aspoň by sme mohli viac trénovať a učiť sa,“ potešila sa Bren a venovala nám úsmev. Aj ja som bola toho názoru, že by bolo skvelé zostať tu. Popravde, v takomto luxuse by som vedela žiť aj naveky.

Tento svet nepatril do nášho života a teraz, keď sa nám ponúka, určite ho chceme využiť čo najviac.

„Ešte jedna otázka. Budete musieť najskôr prejsť lekárskou prehliadkou. Krvné testy na prítomnosť zakázaných látok a, samozrejme, celkový zdravotný stav.“

Toto bolo samozrejmé. Obe sme vedeli, že je to potrebné. Prikývli sme, aby vedel, že chápeme a súhlasíme.

„Teraz vás poprosím o doklady totožnosti a preukaz zdravotnej starostlivosti. Ja ich prekopírujem a odovzdám sekretárke. Ona vyhotoví zmluvy a zajtra okolo štvrtej poobede vás tu očakávam. Och, ešte sme sa nedohodli na tom najdôležitejšom - na plate.“

Obe sme zmeraveli. Na toto sme čakali, ale nemali sme odvahu opýtať sa.